

Jepppe Hein: In is the only way out

18 / 04 / 2017

Af Katrine Nør

Jepppe Hein åbner tiden. Og har et håb om at kunne inspirere folk til at åbne deres hjerter. Han iscenesætter Københavns gamle vandforsyning, Cisternerne, med et af sine yndlingselementer: spejle – og anvender også bestanddele med referencer til meditation. Det er en fornyet Jepppe Hein,

der i sin holistiske forståelse af verden tør bevæge sig ind i mørket for at set.

» danner rammen om den internationalt anerkendte danske installationskunstner Jeppe Hein's nye soloudstilling *In is the only way out*. Hein laver installationer – ofte aktiveret af og i tæt interaktion med publikum. Sidste år udstillede han på Museet for Religiøs Kunst i Lemvig. Jeg så hans soloudstilling *Sense City* på ARoS i 2009 og har været i spejllabyrinten på Ordrupgaard, men siden har jeg ikke set meget til ham. I 2009 mistede Jeppe Hein forbindelsen til sin krop som følge af en hektisk tilværelse. Udbrændt og stressramt. Nu har han genopdaget sig selv som menneske og kunstner.

Da jeg spørger ham, om han vil sætte et par ord på udstillingens titel, vender han den om og spørger, om jeg ikke vil starte med at komme med et bud på, hvad den refererer til i min egen tilværelse. Ikke som kunstnerisk forståelse, men som livsforståelse.

In is the only way out. Egentlig er det super universelt i mine øjne. Man skal bevæge sig ind i mørket, før man ser lyset. Man skal bevæge sig ud på dybt vand, før man kan blive klogere. Og hvis man skal være et helt menneske, skal man turde satse og udfordre sig selv. Titlen refererer måske også til udstillingsstedets rumlighed. Du kan kun komme ud på den anden side og blive klogere, hvis du tør bevæge dig ind i mørket. Og der er virkelig mørkt nede i Cisternerne.

»Jeg behøver ikke sige mere nu,« griner Jeppe Hein. Han vil hellere have, at publikum gør sig kloge på hans kunst, end at han selv skal gøre det.

Din kunst er normalvist super legende og får tit folk til at smile, fordi der er en interaktion, der tiltaler en bred skare. Denne positive energi – er den fraværende i udstillingen? Blot titlen lyder en lille smule mere dystert?

»Jeg ser det ikke som sådan dystert. Solen giver jo også skygger. Indtil udstillingen på ARoS i 2009 havde jeg kun set solen og ikke oplevet skyggesider. Men pludselig fandt jeg ud af, at der var en konsekvens af den måde, jeg i mange år havde levet mit liv på. I 2009 løb jeg panden mod muren og fik angst. Jeg var nødt til at forholde mig til livet på en ny måde. Jeg syntes, jeg var meget reflekteret over livet, men det var jeg nok alligevel ikke. Den tilstedeværelse og opmærksomhed, der var – og er – forbundet med at være kunstner – hvorfor jagtede jeg den? Jeg troede, jeg fik fyldt mine kærlighedskanaler op, men i virkeligheden viste det sig, at de var luftbobler, der bristede.«

Så det mørke, skyggerne, er et vilkår i både kunstnerisk og menneskelig sammenhæng?

»Det, jeg ønsker at finde, er inde i mig selv. Og i alle mennesker er der mørke. Der er ikke være lykke. Jeg bruger i høj grad spejle i mine værker. Jeg selv at kigge mig i spejlet for at genopdage mig selv som person ren. Derfor er det oplagt at bruge spejlene som filosofisk redskab.«

Mange af dine titler refererer også til filosofiske forestillinger?

»Ja, jeg har brugt sætninger som *I am right here right now*, som henviser til at være i nu'et. *A smile for you* handlede om, hvordan man søger lykke. *This way* handlede om vejen i livet. Alle de her titler rammesætter og formidler de ting, jeg finder vigtige. Generelt refererer titlerne til meget åbne processer, der i høj grad handler om sårbarhed. Jo mere sårbarhed, man kan vise, jo stærkere er man.«

Er det en drivkraft i din kunst, at du tør se det mørke i øjenene?

»Ja! Om det er angst, jalousi eller følelsen af at miste, så er det følelser, jeg er interesseret i at dykke ned i. Jeg laver også akvareller og har efterhånden lavet en 5-6000 af dem. Jeg kalder dem *Today I feel like...* Jeg spørger mig selv om, hvordan jeg har det lige nu, og så maler jeg det straks. De handler jo om at føle efter. Og så er det jo også nemmere at være kunstnerisk og udøvende.«

Akvarellerne er ikke udstillede i denne omgang. Istedet har Hein taget tre koncepter og idéer og tilpasset dem de underjordiske rum. Udstillingen er således delt op i tre rum, hvor det første rum synes at handle om angsten, som er repræsenteret af en brutal flamme. Det næste rum omhandler afklaring og er installeret med 14 store spejle i forskellige former. Det sidste rum kredser om lyset og det meditative og fremstår smukt med dets kuglebane, syngeskåle og tilfældige koncerter.

Rummene i Cisternerne er mørke, dystre og fugtige. Hvad gør de ved den tilsigtede oplevelse?

»Jeg har forsøgt at arbejde med rummene – altså bruge dem konstruktivt. Og alligevel forsøgt at give dem nye dimensioner. Jeg har tilføjet lyd og ekstra lys i nogle af rummene, således at jeg reflekterer over dem.

Jeg har brugt meditation for at klargøre mine tanker, så jeg kunne komme frem til, hvad jeg skulle lave. Jeg har fået en overbygning på mine værker, der er spirituel. Og flere gange får jeg jo også at vide, at mine værker kan have en nærmest mediativ indvirkning på de folk, der oplever dem.

Jeg er ikke speciel og har ikke gode idéer. Jeg er modtagelig i kraft af min
, og så formidler jeg med mit hjerte. Og så passer rummene i
» bare ret godt til mig.«

rører du, uet er folks perception af din kunst, der er bærende, eller er det måden, du oplever verden på, der er det vigtige?

»I starten var jeg meget optaget af folks perception og af, hvad de syntes om mine værker. Nu er jeg bare overbevist om, at det, jeg gør, er rigtigt. Så jeg lader folk opleve og forstå, som de vil. Min kunst står på den måde ret rent.«

Er det dit håb for mennesker, at de kan finde det sanselige, det meditative og roen ved at opleve dine værker?

»Ja, kunst handler om kommunikation. Og jeg kan se, at folk får noget ud af mine værker. Jeg ønsker da, at folks fysiske oplevelser i mine værker sætter rødder, så de kan føle noget anderledes i deres liv. At de kigger sig selv i øjnene og får et perspektiv på tilværelsen.«

»Når det er sagt, er det svært at finde ro i os selv. For det lærer vi ikke. Og slet ikke i skolen. Vi burde lære fra vi er små, at det er okay, at vi er, som vi er. Det håber jeg selvfølgelig, udstillingen på en måde kan bringe frem.«

Er du skuffet over menneskeheden? Burde vi stoppe med at konsumere og jage rundt og istedet dyrke det langsomme liv noget mere? Er der en provokation i dine værker?

»Nej, jeg tror ikke på provokationen mere. Jeg forsøger heller ikke at lære nogen noget. Jeg vil bare gerne give folk en oplevelse, inspirere dem og få dem til at åbne deres hjerter op. Jeg vil gerne få mennesker til at skabe mere empati i verden.«

»Det empatiske i udstillingen her består i at møde andre mennesker og i at reflektere. Vores samfund er bygget op på et fundament af angst i øjeblikket. Vi har mistillid til alt. Til sidst er vi så lukket inde i os selv, at det begrænser os i

at leve. Jeg tror, vi som mennesker skal starte ved os selv. Du skal ændre dig
kan du inspirere andre til at ændre sig.
en oplevelse af, at du kan ændre noget ved dig selv til det bedre, så
i gøre verden til et bedre sted. Anerkende mørket og søge lyset.»

Udstillingen *In is the only way out* af Jeppe Hein kan opleves på Cisternerne
indtil den 30. november 2018. Læs mere om udstillingen [her](#)

Tilbage